

РЕШЕНИЕ

№ 40744

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **9765** по описа за **2025** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 63в ЗАНН във връзка с чл. 208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на Е. Ц. Ц., подадена чрез адв. П. В. – САК, против Решение № 2604 от 11.07.2025 г., постановено по НАХД № 20241110205146 по описа на Софийския районен съд, НО, 115-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-002740/13.02.2024 г. на Началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора, на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, предл. 4 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 37, ал. 1 ЗДвП. В жалбата се поддържат оплаквания за нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание. Твърди се, че съдът не е обсъдил противоречивите свидетелски показания, че не е приложен принципът *in dubio pro reo*, както и че не е отчетено съпричиняване на ПТП. Прави се искане за отмяна на решението на СРС и на наказателното постановление. Претендират се разноси за двете инстанции.

Ответникът – Началник сектор отдел „Пътна полиция“ към СДВР чрез процесуален представител оспорва жалбата и прави искане съдът да остави в сила оспореното решение.

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на касационната жалба и за оставяне в сила на решението на СРС.

Административният съд, след като обсъди допустимостта на жалбата и извърши проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от легитимирана страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

С обжалваното решение районният съд е потвърдил Наказателно постановление № 24-4332-002740/13.02.2024 г. на Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“. За да постанови този резултат, съдът е приел от фактическа страна следното:

На 01.02.2024 г., около 08:30 часа, жалбоподателят Е. Ц. управлявал лек автомобил „Ф. Поло“ с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се по [улица]в [населено място], в посока от [улица]към [улица]. При достигане на кръстовището с [улица]той навлязъл в него при разрешителен зелен сигнал на светофарната уредба, с намерение да извърши маневра „завой наляво“. По същото време срещу него, в обратна посока по същата [улица], се движел свидетелят Ю. К., управляващ лек автомобил „Нисан Примера“ с рег. [рег.номер на МПС] . Той следвало да продължи направо през кръстовището, като според приетите от съда доказателства е навлязъл в кръстовището при жълт сигнал на светофарната уредба. При извършване на маневрата завои наляво жалбоподателят не пропуснал насрещно движещия се автомобил на К. и между двете МПС настъпило пътнотранспортно произшествие, в резултат на което били причинени материални щети. На мястото пристигнал екип на „Пътна полиция“ – СДВР, включващ свидетелите П. и К.. Дватамата водачи дали устни сведения и попълнили писмени декларации за настъпилото произшествие. Съставени били скица и протокол за ПТП. След преценка на обстоятелствата актосъставителят съставил срещу Ц. акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1139249/01.02.2024 г., за нарушение на чл. 37, ал. 1 ЗДвП. Актът бил връчен на водача, като впоследствие в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН той представил възражения срещу акта. Въз основа на съставения акт наказващият орган издал атакуваното наказателно постановление, с което

наложил на жалбоподателя глоба в размер на 200 лв. Въз основа на събраните по делото доказателства съдът е обосновал извод, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон. Съдът е приел, че К. е навлязъл правомерно в кръстовището, имал е предимство, което е било отнето от жалбоподателя, с което той е осъществил състава на административно нарушение на чл. 37, ал.1 от ЗДвП.

Решението е правилно. Фактическата обстановка е изяснена в пълен обем с допустими по закон доказателства и доказателствени средства. Съдът е изложил подробни съображения във връзка с оценката на доказателствения материал. Районният съд е кредитирал изцяло доказателствата по делото, включително показанията на свидетелите П., К. и К., възприемайки ги за непротиворечиви по същината си. Съдът е обсъдил показанията на свидетеля Т., който първоначално е заявил, че К. е преминал на червен сигнал, но впоследствие е изразил несигурност относно това, признавайки, че е възможно сигналът да е бил жълт. Съдът е отчел и обясненията на самия жалбоподател, който също е заявил, че светофарите са били „огледални“ и че другият водач е преминал на „жълто за червено“. Не се установява твърдяното от касатора противоречие да е от съществен характер или да налага приложение на принципа *in dubio pro geo*, доколкото преценката на доказателствата е извършена правилно и мотивирано. Районният съд е обсъдил всички релевантни доказателствени източници и е приел за установено, че насрещно движещият се водач е навлязъл в кръстовището при жълт предупредителен сигнал. На база тези доказателства правилно е прието, че са налице обективните и субективните признаци на нарушението по чл. 37, ал. 1 ЗДвП, като съображенията за този извод са следните: Разпоредбата предвижда задължение за водача, който извършва завой наляво, да пропусне насрещно движещите се пътни превозни средства. В случая не се спори, че жалбоподателят е предприел такава маневра в момент, когато срещу него се е движил друг автомобил, който е бил с предимство, в резултат на което е настъпило пътнотранспортно произшествие. Неоснователни са доводите на касатора, че другият участник в движението е загубил предимство, тъй като е навлязъл на забранителен сигнал. Съгласно уредбата на чл. 31, ал. 7 от ППЗДвП жълта светлина означава "Внимание, спри!" с уговорката, че това не се отнася само за онези от водачите, които в момента на подаването на този сигнал, след като им е било разрешено преминаването, са толкова близо до светофара, че не могат да спрат, без да създадат опасност за движението. Затова при

навлизане в кръстовището в тази хипотеза движещият се направо автомобил не е загубил предимство пред завиващия на ляво. Жалбоподателят е следвало да следи за това и да пропусне автомобила, който се е движел направо. Доколкото именно жалбоподателят е този, който е променил направлението си на движение и е бил длъжен да изчака преминаването на насрещното МПС, правилно наказващият орган е ангажирал административнонаказателната му отговорност. При това положение не може да се приеме, че настъпилото ПТП е резултат от неправомерно поведение на другия водач, нито че е налице съпричиняване, което да обуславя отпадане или намаляване на отговорността. Жалбоподателят е действал при непредпазливост – макар да не е целял настъпване на произшествието, той е бил длъжен и е могъл да предвиди възможните последици като предприеме завоя без да следи дали насрещното платно е свободно. Правилно съдът е преценил, че наложеното наказание е правилно индивидуализирано. Санкцията е наложена на основание чл. 179, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 5, предл. 4 ЗДвП, който предвижда абсолютен размер на глобата от 200 лв. за непредоставяне на предимство при завиване наляво, когато е настъпило ПТП. Законодателят не е предоставил възможност за индивидуализиране в различен размер по преценка на наказващия орган, поради което възраженията за явна несправедливост на наказанието са неотносими. Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН също правилно е преценена като неприложима, доколкото са настъпили имуществени щети.

По изложените съображения съдът намира, че въведените касационни основания не са налице. Оспореното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 27е от НЗПП, на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 лева, платимо от касационния жалбоподател.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2604 от 11.07.2025 г., постановено по НАХД № 5146 по описа на

Софийски районен съд, НО, 115-ти състав.

ОСЪЖДА Е. Ц. Ц. от [населено място] с ЕГН [ЕГН] да плати на СДВР сума в размер на 80лв., представляваща разноси по делото.

Решението е окончателно.